

Julijana **MATANOVIĆ**

Da mediji nisu i ne moraju biti samo trojanski konji za najniže strasti, za primitivne ocjene i ispade primitivnosti, nego da se mogu i konstruktivno uključiti u osvajanje prostora i vremena za smislenu komunikaciju (predlaganje novih diskursa, otvaranje novih tema...) pokazuje primjer sveučilišne profesorice koja na svoje studente, među ostalim, gleda i s naslovnica najčitanijih magazina.

Današnji učenik/student izlazi iz učionice u kojoj mu jedna osoba – u pravilu bez nekih tehničkih pomagala ili pomoći multimedija – pokušava prenijeti svoja iskustva i vrijednosni sustav. A onda, u slobodno vrijeme, taj isti učenik/student izlaže se utjecaju elektroničkih poruka na proizvodnji čije svake sekunde sudjeluje ekipa sastavljena od psihologa, sociologa, ekonomista, jezičara, likovnog umjetnika, dizajnera, scenarista, tekstopisca, glazbenika, glumaca, redatelja, stručnjaka za ton, organizatora, pravnih stručnjaka...

Omjer je to koji upozorava i traži promjenu.

Velike lukove spajaju rečenice Julijane Matanović. U njima se ogledaju znanstveni horizonti, samoistraživanje, uspostava pravednijega govora oslobođenog muških stereotipa...

Traume, razvodi, dječje i djetinje ljubavi doista jesu prepoznatljivo mjesto susreta sa širokom populacijom čitatelja. Istovremeno to su i mjesta započinjanja, otvaranja, prikupljanja... Diskurs polaže račun pred iskustvom iz kojeg izranja.